

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2162	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω 3 Μαρτίου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σὲ νεκροταφεῖο χοροί;

(Μὲ διάθεσι νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ ὅσα πάθαμε στὸ παρελθὸν καὶ ἔτσι νὰ ὀπλισθοῦμε γιὰ ὅσα ἔρχονται στὸ μέλλον, μεταφέρουμε ἐδῶ ὅσα ἔγραψε στὴν «Σπίθα» ὁ π. Αὐγουστίνος πρὸ 70 περίπου ἐτῶν. Γυρίζουμε πίσω, στὸ 1952, ἀμέσως δηλαδὴ μετὰ τὴ γερμανικὴ κατοχὴ καὶ τὸν ἀνταρτοπόλεμο, γιὰ νὰ δοῦμε τί μηνύματα ἐξέπεμπε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς πρωτεύουσας)

Ἄς ἀνοίξουμε, ἀγαπητοί μου, τὴν **ἱστορία** **Ἄμας** κι ἄς ἀκούσουμε τὴ φωνή της. Τὸ παρελθὸν φωτίζει τὸ παρόν.

Τὸ 1897 ἡ Κρήτη ἐπαναστάτησε κατὰ τῶν ὀθωμανῶν γιὰ νὰ ἐνωθῆ μετὰ τὴν Ἑλλάδα, κι αὐτοὶ τὴν σταύρωναν ἀπάνθρωπα μπροστὰ στὰ μάτια χριστιανῶν ναυάρχων, ποὺ ἔβαλλαν μετὰ τὴ τηλεβόλα τῶν θωρηκτῶν τους κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν. Καθημερινὰ φυλακίσεις, σφαγές, μαρτύρια. Ἀπὸ ἀπόκρημνες παραλίες φυγαδεύονταν γυναικόπαιδα καὶ μετὰ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια ἀποβιβάζονταν στὶς Κυκλάδες.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα συνέπασχε μετὰ τὴν Κρήτη, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο «ἐὰν πάσχη ἓνα μέλος, συμπάσχουν ὅλα τὰ μέλη» (Ἀ Κορ. 12,26), ἡ τότε ἄρχουσα τάξις δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὴν κοσμικὴ ζωὴ. **Εὐοί-εὐὰν** στὰ σαλόνια, δεξιώσεις, διασκεδάσεις, χοροί, γέλια. Κι ὅταν στὸν Πειραιᾶ ἦρθε ῥωσικὸς στόλος, ὅλο τὸ χαι-λάιφ τῶν **Ἀθηνῶν** κατέβηκε στὸ λιμάνι καὶ πάνω στὴ ναυαρχίδα Ῥῶσοι χόρευαν μετὰ Ἑλληνίδες ὡς τὸ πρῶτ. Ἡ ἀριστοκρατία παρέσυρε ἐκεῖ ἀκόμα καὶ τὴν ἀείμνηστη καλοκάγαθη βασίλισσα Ὑόλγα, αὐτὴν ποὺ ἔχτισε τὸ νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμὸς»· αὐτὰ κάνουν οἱ κακοὶ σύμβουλοι. Ὁ Ψηλορείτης καιγόταν, κ' ἡ ἀριστοκρατία χόρευε. Τί ἀντίθεσι λαοῦ καὶ ἀρχόντων!

Τότε ὁ **Σουρῆς**, ἀγνὸς σπινθηροβόλος πατριώτης, ἔγραψε στὴν σάτιρά του στὸ περιοδικὸ «Ρωμηὸς» (φ. 25-1-1897) **ἐλεγκτικά**· «...Κι ἂν ξανάρχισε στὴν Κρήτη φόνων καὶ σφαγῶν ἀντάρα, / μὰ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα. / Νὰ μετὰ μέλη; Καὶ γιατί; / ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ...».

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Αὐτὰ τὸ 1897· καὶ φτάνουμε **στὸ 1952.** Συγκρίνοντας τὰ δύο αὐτὰ ἔτη μποροῦμε νὰ ποῦμε· «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» (βλ. Ἑκκλ. 1,9). Τὸ 1952 φαίνεται εἰρη-

νικό, ἀλλὰ κρύβει κεραυνοὺς καὶ θύελλες. Ἡ πατρίδα πρὶν ἀπὸ λίγο βγήκε μετὰ μαρτυρικὰ στίγματα ἀπὸ φοβερὴ δοκιμασία ποὺ κράτησε μιὰ δεκαετία (1940-1949). Τὰ ὑλικά χάθηκαν (καλύβες, ἐργαλεῖα, ζῶα). Οἱ ἀπώλειες σὲ ἔμφυχο ὑλικό· ἀτιμώσεις νεανίδων, βίαιες στρατολογίες νέων, ὀμαδικοὶ φόνοι καὶ ἐκτελέσεις, ἀρπαγὲς νηπίων· 500.000 νεκροί, 50.000 τραυματίες καὶ ἀνάπηροι, 28.000 ἀπαγωγὲς παιδιῶν σὲ ξένες χῶρες. Θλίψις ἄνευ προηγούμενου.

Ἡ εἰκόνα τῆς πόλεως. Ὑποφέρει καὶ πάσχει ὁ λαὸς μας. Κλείνουν ἐργοστάσια, καταστήματα καὶ κοινωφελῆ ἰδρύματα ἐλλείψει πόρων. Οἱ πλούσιοι φοροδιαφεύγουν, οἱ φυματικοὶ μένουν ἀβοήθητοι, οἱ ἄνεργοι αὐξάνονται, ἐτοιμάζονται νὰ ξεγιτευτοῦν.

Καὶ ἡ **ὑπαιθρος**; ἀθλία, τρισαθλία! Χωρικοὶ κατεβαίνουν στὶς πόλεις· σεβάσμιος Πόντιος, χαροκαμένος γέροντας 60 ἐτῶν, ἔρχεται στὴν Ἀθήνα νὰ γίνῃ κουλουροπώλης· σύ, Ἑλλάδα μας, γίνε τὸ στήριγμά του!

Τί νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς χιλιάδες **τραυματίες, ἀναπήρους καὶ φυματικούς**; Περιμένουν ἀπὸ τὸ δημόσιο νὰ τοὺς ρίξῃ κανένα ψίχουλο. Μόνο ἓνας μεγάλος πατριωτισμὸς συγκρατεῖ τὴν ὀργή τους νὰ μὴ γίνουν ὄργανα ἀναρχικῶν. Ὅλοι αὐτοί, μὴ βλέποντας φῶς στὸν ὀρίζοντα, βυθίζονται σὲ ἀπόγνωσι, καὶ ἄρχισαν οἱ αὐτοκτονίες. Στὸ Περιστέρι βρέθηκε νεκρὴ νεαρὴ ἄπορη φυματικὴ μητέρα· δὲν εἶχε χρήματα ὄχι γιὰ φάρμακα ἀλλ' οὔτε γιὰ νὰ πάρῃ κάτι νὰ φάῃ. Φτωχὸ μου σπουργιτάκι, ἀνάμεσα σὲ γύπες ποὺ καταβροχθίζουν τὸ πᾶν!

Ὑπάρχουν ὅμως τόσοι ἄλλοι ποὺ σκορπίζουν τὰ χρήματά τους σὲ ἁμαρτίες· σὲ καζίνα, πλοῦσια γεύματα, διασκεδάσεις οἱ ἄσωτοι. Τί **λύσσα χοροῦ εἶν'** αὐτὴ ποὺ τοὺς ἔχει πιᾶσει!

Ἐφημερίδες καὶ δημοσιογράφοι περιγράφουν τὶς **δεξιώσεις** πρὸς τιμὴν ξένων. Καὶ μόλις στὰ φαληρικὰ νερὰ φανῆ ξένο πολεμικὸ σκάφος, οἷστρος καταλαμβάνει τὶς κοσμικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες. «Θὰ ἔχουμε χοροεσπερίδα στὴ ναυαρχίδα», λέει ἡ μία στὴν ἄλλη. Οἱ ἀξιωματικοί, βλέπετε, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Αἰγύπτου καὶ μάλιστα τῆς Ἀργεντινῆς εἶνε κομπού, εὐγενεῖς. Ἄνεβητε λοιπὸν στὰ καράβια· θὰ περάσετε μιὰ θαυμάσια νύχτα, θὰ συντελέσετε στὴ συναδέλφωσι τῶν ἐθνῶν· καὶ τὸ πρῶτὸ τὸ καράβι θὰ σᾶς ξεφορτώσῃ, γιὰ νὰ ἐπιστρέψετε στὰ σπίτια σας ἐλεεινὰ ναυάγια, δυστυχισμένες Ἑλληνίδες!

* * *

Ἔλεγχος μακρὰν τῆς πολιτικῆς. Πρὶν προχωρήσουμε πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ ἐξῆς. Δὲν κάνουμε πολιτικὴ, δὲν χτυπάμε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κόμμα· ἀγωνιζόμεθα κατὰ πάσης κακίας καὶ παραβίασεως τοῦ νόμου τοῦ Κυρίου, ἐλέγχουμε τοὺς δημοσίως παρεκτρεπομένους ὅποιοι κι ἂν εἶνε. Ἄλλως τε στὴν προκειμένη περίπτωση δεξιώσεις κάνουν ὅλα τὰ κόμματα· καὶ τὸ περίεργο, ἐνῶ στὴ βουλὴ διαπληκτίζονται, στὶς χοροεσπερίδες συνδιασκεδάζουν!

Μετὰ τὴν ἀναγκαῖα αὐτὴ δῆλωσι παρατηροῦμε, ὅτι τελευταῖα **στὶς δεξιώσεις παίρνουν μέρος καὶ οἱ βασιλεῖς μας** Παῦλος καὶ Φρειδερίκη συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς αὐλικούς. Τὸ γεγονός σχολιάσθηκε ποικιλοτρόπως. Ἐμεῖς, κρίνοντας μόνο ἀπὸ ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς σκοπιᾶς, τολμοῦμε νὰ κρούσουμε τὸν κώδωνα καὶ νὰ ποῦμε μὲ παρρησία, ὅτι ἡ ἐμφάνισι τῶν βασιλέων τέτοιες μέρες σὲ χοροεσπερίδες δὲν ἀνταποκρίνεται καθόλου στὴν βαθύτερη ἀποστολὴ τους. Οἱ βασιλεῖς εἶνε σύμβολα τῆς πατρίδος –καὶ ποιᾶς πατρίδος!– καὶ πρέπει νὰ στέκουν ψηλὰ στὴ συνείδησι τοῦ λαοῦ. Δὲν μποροῦν νὰ περιφέρωνται ἀπὸ δεξιῶσι σὲ δεξιῶσι κι ἀπὸ σαλόνι σὲ σαλόνι καὶ νὰ χορεύουν μαζί μὲ τὶς στὰρ - Ἑλλάς, τὴ στιγμὴ ποὺ ὄχι μέχρι τὰ ἀνάκτορα ἀλλὰ μέχρι τὰ ἄστρα ἀκούγονται οἱ φωνὲς τῶν πλασμάτων τῆς μαρτυρικῆς μας αὐτῆς γῆς.

Ἡ θέσι τῶν βασιλέων δὲν εἶνε ἐκεῖ. Ὅχι, μεγαλειοτάτη. Εἶστε μητέρα ὄχι μόνο τῶν τριῶν φυσικῶν σας τέκνων ἀλλὰ καὶ **μητέρα - σύμβολο** ὄλων τῶν Ἑλληνίδων μητέρων, καὶ μάλιστα τῶν 28.000 οἱ ὅποιες κλαῖνε τὰ ἀπαχθέντα στὸ σιδηροῦν παραπέτασμα παιδιὰ τους, καθὼς καὶ ἄλλων μαυροφορεμένων γυναικῶν, ποὺ ἔπαψαν νὰ γελοῦν καὶ κάθε Σάββατο κλαῖνε στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν τους. Εἶστε ἡ Ῥαχήλ καὶ ἡ Νιόβη. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ χορεύετε;

Μείνετε ψηλά. Φορέστε μαῦρο περιβραχιόνιο, κλείστε τὰ ἀνάκτορα γιὰ κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ δηλώστε σὲ ὅλους ὅτι ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων, ἂν δὲν ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα καὶ τὸ τελευταῖο ἀρπαγμένο παιδί καὶ ἂν δὲν στεγνώσῃ καὶ τὸ τελευταῖο δάκρυ τῶν πονεμένων, δὲν θὰ βρεθῆ σὲ καμμία χοροεσπερίδα.

Ἄλλὰ γιατί νὰ πῆ αὐτὰ στοὺς βασιλεῖς ἢ μικρὴ «Σπίθα»; Στὰ ἀνάκτορα **ὑπάρχει ἱερεὺς, πρωθιερεὺς** φημιζόμενος γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ του μόρφωσι (ἦταν ὁ Ἱερώνυμος Κοτσώνης, μετέπειτα ἀρχιεπίσκοπος). Μιμούμενος τὸν Μασσιγιόν (Massillon), ἱεροκήρυκα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἄς καλέσῃ τοὺς βασιλεῖς καὶ ὅλη τὴν αὐλὴ καὶ ἄς τοὺς μιλήσῃ μὲ βάσι δέκα στίχους ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ἡσαΐα· κεφάλαιο 3, στίχοι 16-26.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε τοὺς βασιλεῖς, ποὺ μάλλον παρασύρθηκαν ἀπὸ κακοὺς συμβούλους· δὲν πιστεύουμε νὰ συνεχιστῆ ἡ ἴδια τακτικὴ, γιὰ τὸ τότε καὶ οἱ λίθοι τοῦ Μάλι-Μάδι (ὑψωμα ὅπου ἔγιναν φονικὲς μάχες) κεκράζονται. Στρεφόμεθα πρὸς τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες ποὺ πρὸ μηνὸς (τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1952) ἔλαβαν μέρος στὸ χορὸ τοῦ «Παρνασσοῦ», χόρεψαν ἐνώπιον τῶν βασιλέων καὶ ἔδωσαν ἐξετάσεις «εὐλυγιστείων»... Κυρίες καὶ δεσποινίδες, **ἀγγελᾶδες Βασάν**· ἂν θὰ μιλούσαμε μὲ τὴ γλῶσσα ἐνὸς Ἡσαΐα. Τὶς μέρες ποὺ ἐσεῖς χορεύατε, περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἕνας πατέρας, ποὺ εἶχε πάει στὸν Ταύγετο καὶ μετέφερε ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ὅστᾶ μονάκριβου γυιοῦ του ποὺ ἔπεσε στὸν πόλεμο. Ἐμεινε στὴν Ἀθήνα δύο νύχτες σὲ ταπεινὸ σπιτάκι καὶ κρατώντας τὸ κουτὶ - ὄστεοθήκη ἔκλαιγε μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του ποὺ θρηνοῦσε. Μάταια προσπαθοῦσα νὰ τὸν παρηγορήσω. Σᾶς ἐρωτῶ· ἂν ἔπαιρνε τὸ κουτὶ κ' ἐμφανίζοταν στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ ἔδειχνε «τὰ ὅστᾶ τὰ γεγυμνωμένα» τοῦ ἥρωος γυιοῦ του..., δὲν θὰ παρέλυαν τὰ γόνατά σας; δὲν θ' ἀκούγατε μιὰ φωνὴ νὰ σᾶς λήῃ «Ἐπεσαν ἐκεῖνοι οἱ γίγαντες γιὰ νὰ χορεύετε ἐσεῖς αἰσχροῦ»;...

Μεγιστᾶνες καὶ ἄρχοντες! Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἕνα νεκροταφεῖο, κ' ἐκεῖ μέσα ἐσεῖς ἀνοίξατε πίστα; ἢ Ἑλλάς εἶνε ἱερὸς βωμὸς, ἐπιτάφιος θρῆνος, κ' ἐσεῖς χορεύετε ἐπὶ τοῦ ἐπιταφίου; Νὰ ἢ βεβήλωσι, γιὰ τὴν ὁποία ἀξίζει νὰ ἐνδιαφερθῆ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Ἄς συνεδριάσῃ καὶ μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Σπυρίδωνος ἄς λαλήσῃ τὰ δέοντα στοὺς ἄρχοντες. Νὰ λαλήσῃ ὅμως ἐγκαίρως καὶ γενναίως, γιὰ τὸ μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἀργά. Ἐρχεται νύχτα... Κύριε, ἐλέησον τὸν λαόν σου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Περιληπτικὴ μεταφορὰ σὲ ἀπλὴ γλῶσσα καὶ προσαρμογὴ ἄρθρου ποὺ δημοσιεύθηκε πρὶν ἀπὸ 67 χρόνια στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» (Κοζάνη, φ. 130/Μάιος 1952) καὶ περιελήφθη στὰ βιβλία «Σημεῖα τῶν καιρῶν» (Ἀθήναι 1953, σ. 36) καὶ «Ὁ ἔλεγχος» (Ἀθήναι 1983, σ. 68) 24-11-2018.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2164	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ματθ. 6,14-21) 10 Μαρτίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα»

«Μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταί... ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν» (Ματθ. 6,16)

Σήμερα, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Ἀπόκρεω ἢ ἀκριβέστερα τῆς Τυρινῆς. Αὐριο Δευτέρα μπαίνουμε σὺν Θεῷ στὴν ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ὅπως πάντα τὶς καλὲς μέρες ἢ νοικοκυρὰ καθαρίζει ὅλο τὸ σπίτι καὶ ἰδιαίτερος τὴν εἴσοδο, ἔτσι κ' ἐμεῖς αὐριο νὰ πάρουμε μιὰ πνευματικὴ σκούπα καὶ νὰ σκουπίσουμε τὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ λέγεται ψυχὴ· πρέπει νὰ 'νε καθαρὸ ὅλη τὴν ὠραία αὐτὴ περίοδο, ἀλλὰ ἰδιαίτερος αὐριο, ποὺ γίνεται ἡ **εἴσοδος στὴ Μεγάλη Τεσσαρακοστή**. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀπὸ ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ ἔτους, ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὀνομάζεται *Καθαρὰ Δευτέρα*. Καὶ τὸ σπίτι λοιπὸν ἀλλὰ προπαντὸς ἢ καρδιά μας καὶ ἡ ζωὴ μας, **ὅλα νὰ εἶνε καθαρὰ**.

Ἐρωτῶ ὅμως: **εἶνε αὐριο ἢ ἡμέρα καθαρῆ;** Τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἡμερολόγια τὴ λένε «Καθαρὰ Δευτέρα», ἀλλ' ἐὰν κοιτάξουμε ἔξω θὰ δοῦμε ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε **ἀκάθαρτη**, ὄχι καθαρῆ. Καθαρὴ μέσα στὴν ἐκκλησία, ἔξω ὅμως ἀκάθαρτη. Γιατὶ ὀνομαζόμαστε μὲν Χριστιανοί, ἀλλὰ ζοῦμε εἰδωλολατρικά.

Ἄν ἤμασταν εἰδωλολάτρες, αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν παράδοξο· τώρα ὅμως τὸ νὰ ὀνομαζώμαστε Χριστιανοί καὶ νὰ γιορτάζουμε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε εἰδωλολατρικά, αὐτὸ εἶνε μεγάλη **ὑποκρισία**. Ταιριάζει λοιπὸν καὶ σ' ἐμᾶς ὁ τίτλος τοῦ *ὑποκριτοῦ*, αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· «Μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες» (Ματθ. 6,16). Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὴν ὑποκρισία αὐτὴ, ποὺ δείχνουμε στὴ ζωὴ μας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ λίγα λόγια.

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, ἀγαπητοί μου; Οἱ Ἰουδαῖοι νήστευαν, εἶχαν κι αὐτοὶ ἡμέρες νηστείας. Ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, **οἱ φαρισαῖοι**, μολονότι δὲν ἦταν πραγματικὰ εὐλαβεῖς ὅπως θέλει ὁ Θεός, νήστευαν ὄχι γιὰ τὸν Κύ-

ριο ἀλλὰ γιὰ νὰ φανοῦν στὴν κοινωνία, νὰ κάνουν ρεκλάμα ὡς τάχα εὐσεβεῖς· γι' αὐτὸ ἄφηναν τὰ μαλλιά τους ἀπεριποίητα, τὸ πρόσωπό τους ἄπλυτο, κάνοντας ἔτσι πῶς πενθοῦν. Αὐτὸ ὁ Χριστὸς τὸ καταδικάζει· δὲν πρέπει, λέει, νὰ «ἀφανίζουσι», νὰ ἀλλοιώνουν δηλαδὴ, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τους, ἀλλὰ νὰ φαίνονται εὐχάριστοι, ὅπως καὶ τὶς ἄλλες μέρες.

Κάτι τέτοιο ὅμως γίνεται δυστυχῶς καὶ σήμερα. Σὲ ὑποκρισία πέφτουν καὶ **ὠρισμένοι λεγόμενοι Χριστιανοί**, κινούμενοι βέβαια τώρα ὄχι ἀπὸ θρησκευτικὰ ἀλλὰ **ἀπὸ κοσμικὰ κίνητρα**. Αὐτοὶ δηλαδὴ δὲν παρουσιάζονται μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός. Ἀλλοιώνουν, «ἀφανίζουσι», ἐξαφανίζουσι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τους. Μποροῦμε νὰ διακρίνουμε **τρεῖς κατηγορίες** τέτοιων ἀνθρώπων.

■ Οἱ ἄνθρωποι τῆς πρώτης κατηγορίας εἶνε **ὄσοι μεταμφιέζονται καὶ ἡ κρύβουν ἢ παραποιοῦν τὴ μορφή τους**. Τί κάνουν αὐτοί; Ἐμένα ρωτᾶτε; Βγῆτε αὐτὲς τὶς μέρες ἔξω, στὴν Ἀθήνα, στὴν ἐπαρχία, σὲ πόλεις καὶ χωριά, ἰδιαίτερος ὅμως στὴ μεγάλη πόλι τῶν Πατρῶν· θὰ δῆτε πῶς οἱ ἄνθρωποι «ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν». Δηλαδὴ; τί θὰ πῆ «ἀφανίζουσι»; Δὲν ἐμφανίζονται ὅπως τοὺς ἔπλασε ὁ Θεός, ἀλλὰ ἀλλάζουν ἢ σκεπάζουν τὸ πρόσωπό τους. Παίρνουν π.χ. χρῶμα ἢ καπνιά καὶ μουτζουρώνουν καὶ παραμορφώνουν τὴν ὄψι τους· ἄλλοι φοροῦν διάφορες μάσκες ἀνθρώπων ἢ ζώων (ἄλλος κάνει τὸ λήσταρχο, ἄλλος τὸν πειρατὴ, ἄλλος τὸν γελοτοποιό...· ἄλλος τὸν πίθηκο, ἄλλος τὴν καμήλα, ἄλλος τὸ ἄλογο, ἄλλος κάποιον θηρίο, μὲ οὐρὲς καὶ κέρατα). Λένε καὶ κάνουν πράγματα ἀντίθετα μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, ποὺ κατεβάζουν τὸν ἄνθρωπο στὸ ἐπίπεδο ἐκεῖνο ποὺ λέει ὁ ψαλμωδός· «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμ. 48,13,21). Τὸ ἀκόμη χειρότερο εἶνε ὅτι

ντύνονται άντρες γυναικεΐα και γυναΐκες άντρικα –δέν μπορείς νά διακρίνης τήν άδερφή σου ή τή μάνα σου– και όργιάζουν. Μπορεί κάποιος νά γελάη, άλλ' αυτά εΐνε φρικώδη. Παρά τήν άμαρτωλότητά μου τó εΐπα και τó επαναλαμβάνω. Δέν πάμε καλά. Ποδοπατοΐμε τó νόμο τού Θεοΐ, έμπαΐζουμε τó Εΐαγγέλιο, κοροΐδεΐουμε τούς ίεροκήρυκες και γελάμε· αλλά γι' αυτά τά όργια, που γίνονται ίδίως στήν πόλι τού άγίου Άνδρέου, δέν άποκλείεται καμμιά βραδιά νά σεισθΐ ή γΐ, και τότε θά κλάψουμε· δέν θά προλάβουμε οΐτε νά ποΐμε τó «Κύριε, έλέησον» και τó «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης έν τΐ βασιλεία σου» (Λουκ. 23,42).

■ Όπως οΐ φαρισαΐοι, λοιπόν, μιά κατηγορία που «άφανίζουσι τά πρόσωπα αύτών» εΐνε οΐ μεταμφιεσμένοι τών Άπόκρεω. Δεΐτερη κατηγορία, που δέν περιμένουν καν τις ήμέρες αυτές αλλά μεταμφιέζονται όλο τó χρόνο, εΐνε **πολλές γυναΐκες**. Ό Θεός έδωσε στόν κάθε άνθρωπο μιά μορφή μοναδική, ένα πρόσωπο άνεπανάληπτο. Τά ζΐω έχουν μιά μορφή, αλλά άνθρωπος άπό άνθρωπο διαφέρει· άν ψάξης όλο τόν κόσμο, δέν θά βρΐς δυό άνθρώπους που νά μοιάζουν άπολύτως. Εΐνε κι αυτό δΐωρο τΐς θείας προνοΐας· διότι άν δυό άνθρωποι έμοιαζαν τελείως, θά έγκληματοΐσε ό ένας και θά έπιαναν τόν άλλο τόν άθΐω. Ό καθένας φέρει μιά προσωπική σφραγΐδα - βουΐλλα, τó δικό του πρόσωπο. Άλλά τί κάνουν οΐ γυναΐκες· **με ποικίλες βαφές, καλλυντικά και αισθητικές επεμβάσεις αλλάζουν τήν εμφάνισΐ τους**. Εΐνε σαν νά λένε· Θεέ, δέν με έφτειαξες καλά!

Γίνονται ζωγράφοι και με τά εργαλεία τους αλλάζουν –στήν οΐσία άσχημΐζουν– τή φάτσα τους· γίνονται άγνώριστες. **Ή όμορφΐα εΐνε κάτι φυσικό**. Και ή πιό όμορφη γυναΐκα, άμα βάλη τó χέρι και πειράξη τó φυσικό, τó χαλάει, γίνεται άσχημη. Τó φυσικό έχει μεγαλειό, κινεΐ θαυμασμό· τó άλλο, τó πειραγμένο, εΐνε άπάτη και παγΐδα για άνόητους άντρες.

Και εμφανίζονται έτσι όχι μόνο έξω άλλ' άκόμη **και μέσα στο ναό!** Άσπάζονται με βαμμένα χείλη τις εΐκόνες και τó Εΐαγγέλιο, και ό νεωκόρος μετά πρέπει νά τά καθαρίζη. Τολμοΐν και κοινωνοΐν άκόμη έτσι! και δέν υπάρχει κάποιος νά τις επιτιμήση και νά τούς υπενθυμΐση ότι «Ώς φοβερός ό τόπος οΐτος· οΐκ έστι τούτο άλλ' ή οΐκος Θεοΐ, και αύτη ή πύλη τού οΐρανοΐ» (Γέν. 28,17). Πότε θά μπΐ τάξις στήν έκκλησία μας; Καλά, κυρά μου, τά άνέχονται αυτά ό άντρας σου, ό κύκλος σου, ή γειτονΐά σου· μα νά ρχεται έτσι και στήν εκκλησία εΐνε βαρύ. Δέν τó καταδικάζω έγΐ, τó

καταδικάζει ό Χριστός σήμερα κι ό ίερός Χρυσόστομος που έρμηνεύει τó χωρίο «άφανίζουσι τά πρόσωπα αύτών» και λέει "Αν εΐνε άμαρτία νά αλλοιώνουμε τó πρόσωπό μας για θρησκευτικούς λόγους, πολύ περισσότερο εΐνε άμαρτία νά τó κάνουμε για κοσμικούς λόγους.

Δέν εΐνε βέβαια όλες έτσι· υπάρχουν και γυναΐκες σεμνές, που δέν ακολουθοΐν τόν συρμό τού Λονδΐνου και τΐς Νέας Ύόρκης, αλλά έχουν ένα μόνο χρώμα, τó χρώμα τΐς άρετΐς, τó χρώμα τΐς Χριστιανΐς Έλληνΐδος. ■ Τέλος, σε μΐα τρίτη κατηγορία άνθρώπων που «άφανίζουσι τά πρόσωπα αύτών», άνήκει και **καθένας που κυριαρχΐται άπό κάποιον πάθος**. Βλέπεις άλλον νά κοκκινΐζη άπό θυμό, άλλον νά κιτρινΐζη άπό φθόνο, άλλον νά άγριεύη άπό μΐσος, άλλον νά άποκτηνώνεται άπό σαρκική έπιθυμία κ.τ.λ.. Ό καθρέφτης τού άνθρώπου εΐνε **τó πρόσωπο**. Άν πΐς στο "Άγιο Όρος, θά δΐς άσκητάς που κρατοΐν τó κομποσχοΐνι και προσεύχονται, και δέν έχουν καμμιά κακΐα μέσ' στήν καρδιά τους· τó πρόσωπό τους εΐνε άγγελικό. Ένΐ, εάν ό άνθρωπος πέση στήν άμαρτία, τότε «άφανΐζει τó πρόσωπον αύτοΐ», αλλάζει ή μορφή του. Όπως λέει ή Γραφή, «καρδΐας εύφραινομένης πρόσωπον θάλλει, έν δε λύπαις οΐσης σκυθρωπάζει» (Παρ. 15,13). Κ' έσΐ ό άνθρωπος αλλάζεις τó πρόσωπό σου. Τó πρωΐ εΐσαι ευχάριστος, με χαρά σε βλέπει ή γυναΐκα και τά παιδΐά σου· αλλά τó μεσημέρι που γυρίζεις εΐσαι ώργισμένος κι άπ' τó θυμό έχεις αλλάξει πρόσωπο, έχεις μΐα άγριάδα. Θέλεις νά τó δΐς; Τήν ώρα εκείνη βάλε μπροστά σου ένα καθρέφτη και θά τρομάξης· εΐσαι ένα άγριο θηρίο έτοιμο νά ξεσκΐση.

Εΐδαμε λοιπόν, άδελφοΐ μου, πΐς ό καθένας άπό μΐς παρουσιάζεται όχι με τó πρόσωπο που τού έδωσε ό Θεός, αλλά μ' ένα πρόσωπο διαφορετικό. Εΐχομαι, αύριο Καθαρά Δευτέρα, όπως οΐ νοικοκυρές καθαρίζουν τó σπΐτι για νά 'νε πεντακάθαρο, έτσι κ' έμεις νά πάρουμε τήν «ήλεκτρική» σκούπα που λέγεται **μετάνοια**, και νά καθαρίσουμε τόν έαυτό μας και τήν οΐκογένειά μας, τις σκέψεις, τά αισθήματα και τά έργα μας, ώστε νά εΐνε όλα καθαρά· τó σπΐτι, ή οΐκογένεια, ή πατρίδα μας.

Ό Θεός νά δΐση τήν ευλογία του, ώστε νά περάσουμε όλη τΐ Μεγάλη Τεσσαρακοστή και **νά μΐς άξιΐωση νά φτάσουμε** νά έορτάσουμε τά σεπτά πάθη τού Κυρίου και τήν ένδοξο άνάστασί του· άμήν.

(†) **έπίσκοπος Αΐγουστΐνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2165	Α' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν 15 Μαρτίου 2019 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος

Κάθε ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, **ἐκεῖνο ποὺ Κπιστεύει καὶ αἰσθάνεται**, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κρύψει· νιώθει ἀνάγκη **νὰ τὸ ἐκφράσει**. Καὶ τὸ ἐκφράζει μὲ διαφόρους τρόπους· μὲ τὴ λάμψη ἢ τὴ θλίψη τοῦ προσώπου του, μὲ τὶς κινήσεις καὶ τοὺς μορφασμούς του, μὲ τὴν εὐγένεια, τὸ ὕφος καὶ τοὺς τρόπους του, πιὸ καθαρά μὲ τὴ γλῶσσα καὶ τὸν προφορικὸ **λόγο** του, καὶ πιὸ σταθερὰ μὲ τὸν γραπτὸ λόγo, τὰ **κειμένά** του.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς τὸ ἐκφράζει καὶ μὲ τὸ **τραγούδι** του. Τὸ τραγούδι εἶνε ἔκφρασις τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου μας. **Πές μου τί τραγουδᾷς, νὰ σοῦ πῶ ποιός εἶσαι.**

Σήμερα δυστυχῶς ἐπικρατοῦν τραγούδια ποὺ δὲν ἐξυψώνουν ἀλλὰ μᾶλλον ταπεινώνουν κ' ἐξευτελίζουν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ διαπιστώσει, ὅτι τὰ σημερινὰ τραγούδια, κατὰ 99%, εἶνε τραγούδια αἰσχροῦ ἔρωτα, καὶ θὰ ἀποφανθῇ ὅτι **ἡ γενεὰ μας ὑπῆρξε πανσεξουαλική.**

Ὑπῆρξε ὅμως κάποτε ἐποχὴ, ποὺ μέσα στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἔκαιγε μιὰ φλόγα ὄχι φυσικὴ καὶ γήινη, ἀλλὰ οὐράνια. Ἦταν ἡ φωτιά τοῦ **θεϊκοῦ ἔρωτος**. Καὶ ἐκδήλωσις ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸν Θεὸ εἶνε τὰ **ποιήματα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.**

Σήμερα δὲν μπορούμε νὰ γράψουμε τέτοια ποιήματα καὶ τέτοια τραγούδια. Ὅχι γιατί δὲν ὑπάρχει μέλος, ἀλλὰ γιατί **δὲν ὑπάρχει καρδιά**· καρδιά, ποὺ ν' ἀγαπᾷ τὸ Θεό, νὰ τὸν ἀγαπᾷ μὲ τόση ἔντασι ὅση τὸν ἀγάπησαν οἱ πρόγονοί μας.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐμπνευσμένα τραγούδια τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος**. Ἔχει ἰδέες ὑψηλές, οὐρανογεῖτονες, οἱ ὁποῖες ντύνονται μὲ ἔκφρασι καὶ ὕφος ἀπαράμιλλο. Εἶνε ἰδέες, ποὺ ἀγγίζουν τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ ἐκφράζονται μὲ τὴν πιὸ εὐγενικὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου, τὴν Ἑλληνικὴ, τὴ μόνη ἱκανὴ ν' ἀποδώσει καὶ τὴν τελευταία ἀπόχρωσι τῆς σκέψεως καὶ τοῦ αἰσθήματος. Νὰ τί εἶ-

νε ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος· **ἓνα ἀνυπέρβλητο ποίημα** ποὺ θαυμάζουν οἱ αἰῶνες.

Κάθε ποίημα, ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ καὶ τὸ διαβάζουμε, προήλθε ἀπὸ κάποια αἰτία. Τὸ ποίημα λοιπὸν αὐτό, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, **πῶς δημιουργήθηκε;** Ἡ ἱστορία μᾶς γυρίζει πίσω, στὶς συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες πρωτοακούστηκε.

Μὲ τὰ φτερά τὶς φαντασίας μας, ἀδελφοί μου, ἄς διασχίσουμε νοερὰ τὸν πέπλο τῶν αἰώνων καὶ **ἄς βρεθοῦμε στὸ ἔτος 626 μ.Χ.** στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, τὴν **Κωνσταντινούπολι**. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ θρόνο τοῦ Βυζαντίου ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς γενναίους καὶ εὐσεβεῖς αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου, ὁ **Ἡράκλειος**.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα καὶ βρισκόταν μακριά, στὰ ἀνατολικά σύνορα, γιὰ ν' ἀποκρούσει ἓνα προαιώνιο κίνδυνο ποὺ διέτρεχε τότε ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, τοὺς **Πέρσες**.

Διεξήγε μάχες στὰ πεδία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀρμενίας. Νικοῦσε, θριάμβευε καὶ ἀνανέωνε τὰ τρόπαια τῶν προγόνων μας. Ἡ πορεία τοῦ Ἡρακλείου ἦταν πορεία σχεδὸν **στὰ ἴχνη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου**.

Ὁ βασιλιάς τῆς Περσίας **Χοσρόης κλονιζόταν**. Πονηρὸς ὅμως καὶ πολυμήχανος, γιὰ νὰ φέρῃ **ἀντιπερισπασμὸ** στὸν Ἡράκλειο, ἔστειλε μιὰ στρατιά, ἡ ὁποία ἔφτασε στὰ πρόθυρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Συγχρόνως συνεννοήθηκε μὲ τὸ βασιλιά τῶν Ἀβάρων, μιὰ βάρβαρη φυλὴ ποὺ κατέβηκε στὸν Δούναβι ποταμό· καὶ οἱ **Ἄβαροι**, ἔχοντας μαζί τους καὶ τοὺς Σλάβους, κατέβηκαν σὰν χιονοστιβάδα καὶ ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλι.

Ἡ **Κωνσταντινούπολις τώρα κινδυνεύει**. Πολιορκεῖται ἀπὸ παντοῦ, καὶ ὁ στρατὸς λείπει. Μόνο μιὰ μικρὴ φρουρὰ τὴν ὑπερασπίζεται. Ὁ λαὸς προβάλλει ἀντίστασι μὲ ἡγέτας δύο σπουδαίους ἄνδρες – εὐτυχῆς μιὰ πόλι ποὺ ἔχει στοὺς κόλπους τῆς ἄνδρες ὑπερόχους.

Ὁ ἓνας ἦταν ὁ στρατηγὸς Βῶνος, καὶ ὁ ἄλλος ὁ ἐπίσκοπός της, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Σέργιος. Ὁ ἓνας πολεμοῦσε πάνω στὰ τείχη, στὶς ἐπάξεις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κι ὁ ἄλλος ἐμψύχωνε τὸ λαὸ καὶ μὲ τὸν ἱερὸ κλῆρο ἀνέπεμπε στοὺς ναοὺς, μαζί μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, θερμὲς δεήσεις στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο.

Θέλοντας νὰ ἐπιτύχουν κάποια χαλάρωσι στὴν σκληρὴ πολιορκία τῆς Πόλεως, οἱ δύο ἄνδρες ἔκριναν καλὸ νὰ στείλουν **πρεσβεία στὸν χαγᾶνο (=τὸν ἡγεμόνα) τῶν Ἀβάρων**. Αὐτὸς καθισμένος σὲ χρυσοστόλιστο θρόνο τοὺς δέχθηκε ἀγέρωχος καὶ τοὺς κράτησε ὄρθιους.

–Τί θέλετε; τοὺς ρώτησε.

–Εἶμαστε Χριστιανοί, τοῦ εἶπαν, ἀγαποῦμε τὴν εἰρήνη. Σὲ παρακαλοῦμε νὰ λυπηθῆς τὴν Πόλι καὶ νὰ λύσης τὴν πολιορκία.

Γέλασε ὁ χαγᾶνος καὶ ἀποκρίθηκε·

–Μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν πόλι ὅλοι σας. Καὶ ἐκτὸς ἀπ’ τὸ πουκάμισο ποὺ φορᾶτε δὲν θὰ πάρετε τίποτε μαζί σας· ὅ,τι ἔχει ἡ Πόλι, εἶνε δικά μου.

Συγχρόνως τοὺς ἀπειλῆσε προσθέτοντας·

–Δὲν ὑπάρχει περίπτωσι νὰ σωθῆτε. Ὁ βασιλιάς σας μὲ τὸ στρατὸ βρίσκεται μακριὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ὑπερασπιστῆ. Μόνο ἂν γίνετε ψάρια καὶ κολυμπήσετε ἢ πουλιὰ καὶ πετάξετε, τότε μόνο θὰ σωθῆτε.

Ἦφυγαν περίλυποι οἱ πρέσβεις τοῦ Βυζαντίου. Ἐπέστρεψαν στὴν Πόλι καὶ πῆραν ἀπόφασι νὰ ἀγωνισθοῦν μέχρι ἐσχάτων· οἱ ἄντρες στὰ τείχη μὲ τὰ ὄπλα, καὶ τὰ γυναικόπαιδα στοὺς ναοὺς μὲ τὴν προσευχή.

Ὁ χαγᾶνος, βέβαιος γιὰ τὴ νίκη, πίστευε ὅτι σὲ λίγο θὰ μπῆ στὴν Πόλι, θὰ τὴν κυριεύσῃ. Ἀλλὰ στὴν ἱστορία τῶν λαῶν συμβαίνουν ὠριμένα **γεγονότα ποὺ δὲν ἐρμηνεύονται φυσικῶς καὶ ἀνθρωπίνως**· γεγονότα ποὺ δείχνουν, ὅτι ὑπάρχουν ἀστάθμητοι παράγοντες οἱ ὁποῖοι κατευθύνουν τὴν ἱστορία, δείχνουν ὅτι ὑπάρχει θεία πρόνοια, ὑπάρχει Θεός!

Ἐνῶ ὁ χαγᾶνος περιμένε νὰ μπῆ στὴν Πόλι, τὴ νύχτα φύσηξε δυνατὸς ἄνεμος, **ξέσπασε θύελλα**, ποὺ σάρωσε ὅλο τὸν Βόσπορο. Τὰ 2 - 3 χιλιάδες πλοία τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Περσῶν συγκρούστηκαν μεταξύ τους, τσακίστηκαν, διαλύθηκαν, ἔμειναν ξύλα ποὺ ἐπέπλεαν. Ὁ χαγᾶνος ἔντρομος, λέει κάποιος ἱστορικός –ἄς μὴν τὸ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς τὸ πιστεύουμε–, εἶδε στὰ τείχη μιὰ γυναῖκα μαυροφόρα νὰ προστατεύῃ ὀλόκληρη τὴν Πόλι. Ὁ στρατὸς τοὺς πανικοβλήθηκε, καὶ τὸ πρῶτὸ **ὁ πρὶν ἀγέρωχος χαγᾶνος περίφοβος** τῶρα ἔλυσε τὴν πολιορκία.

Τότε ὁ πατριάρχης Σέργιος κάλεσε ὄλους, ἄντρες γυναῖκες παιδιά, νὰ μαζευτοῦν **στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν**. Ἐκεῖ, **ὄρθιοι** ὅλη τὴ νύχτα, ἀνέπεμψαν στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο καὶ ἔψαλαν γιὰ πρώτη φορὰ **τὸ κοντάκι «Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...»**.

Ἀπὸ τότε, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὸ 626 μ.Χ., ἔχουν περάσει 1400 περίπου χρόνια. «*Τὰ πάντα ῥεῖ*», λέει ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος (Ἡράκλειτος παρὰ Μιχ. Πατροῦ Ε97 σ. 191, Π405 σ. 365), τὰ πάντα μεταβάλλονται. Ἀλλὰ μέσα στὴν διαρκῆ ροή, μεταβολὴ καὶ φθορὰ, **τὸ τραγούδι αὐτὸ μένει ἀλώβητο ἀπὸ τὸ χρόνο** κ’ ἐξακολουθεῖ ν’ ἀναπέμπεται μὲ τὴν ἴδια πνοή. Τὰ τραγούδια, ποὺ ἔκαναν ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄνθρωποι, λησμονήθηκαν· ἀλλὰ τὸ τραγούδι αὐτὸ τῆς Παναγίας μένει ἀλησιμόνητο καὶ συγκινεῖ κάθε ὀρθόδοξη καρδιὰ παντοῦ στὴ γῆ.

Ἔχει μεταφρασθῆ σὲ 25 μὲ 30 γλῶσσες, ἀπέκτησε μιὰ παγκοσμιότητα ποὺ δονεῖ ὅλη τὴν Ὀρθοδοξία. Ἐνώνει σὰν ἀλυσίδα ὄλους τοὺς ὀρθοδόξους, Ἕλληνες-Βουλγάρους-Ρουμάνους-Ρώσους-Σέρβους, ἀκόμη κι ὅταν βρίσκονται κάτω ἀπὸ ἄθεα τυραννικὰ καθεστῶτα. Ὁ **πανορθόδοξος αὐτὸς ὕμνος ἐνώνει ὅλη τὴν Ὀρθοδοξία**, καὶ εἶνε τὸ καύχημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἄλλ’ ἐνῶ στοὺς ναοὺς ἀναπέμπεται ὕμνος στὴν Παναγία κι ἀκούγεται πρὸς αὐτὴν τὸ «*Χαῖρε*», ὅταν βγαίνουμε ἔξω, δὲν ἀκοῦμε «*Χαῖρε*»· ἀντιθέτως, πολὺ συχνά, ἀκούγονται φοβερὲς βλασφημίες τοῦ ὀνόματός της. **Ἀντὶ ὕμνου ὕβρεις** λοιπόν; Πρέπει ν’ ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ. Καμμιά γυναῖκα, καὶ ἡ πιὸ διεφθαρμένη, δὲν ὑβρίζεται ἔτσι. Νὰ κλάψουμε γι’ αὐτό.

Νεαρὸς εἰσπράκτορας λεωφορείου μοῦ ἔλεγε· Ὅθι φύγω ἀπ’ τὴ δουλειά, **δὲν ὑποφέρω** τὶς βλασφημίες τῶν θείων... Εἶμαστε ἔθνος χριστιανικό; Πότε θὰ γίνουμε κράτος ὀρθόδοξο;

Ξέρετε τί λέει **ὁ ἱερός Χρυσόστομος**, ἀδελφοί μου; Ἀκοῦς κάποιον νὰ βλαστημάῃ; συμβούλεψέ τον μία, δύο, τρεῖς φορές. Δὲν σ’ ἀκούει; χτύπα τον, ν’ ἀγιάσῃ τὸ χέρι σου.

Μὴν ἐπιτρέπετε σὲ κανένα νὰ βλαστημᾷ τὴν Παναγία, ποὺ εἶνε ἡ προστάτις τοῦ ἔθνους, ἡ μητέρα τῶν ὀρθοδόξων, τὸ καταφύγιο παντὸς θλιβομένου· σὲ κάθε δύσκολη στιγμή ἀκούγεται «Παναγία, σῶσε μας!». **Ὁ τόπος αὐτὸς νὰ μείνῃ καθαρὸς ἀπὸ τὸ μίαισμα αὐτό.**

Ἄς ἀγωνισθοῦμε. Ἄν θέλουμε νὰ ζήσουμε, ἂν θέλουμε νὰ ἔχουμε τὴ χάρι καὶ τὴν προστασία τῆς Θεοτόκου, πρέπει **νὰ σβήσουμε τὴ βλασφημία** ἀπὸ τὸ σπιτί μας, ἀπὸ τὴ γειτονιά μας, ἀπὸ τὸν τόπο μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2167	Β' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν 22 Μαρτίου 2019 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

« Ἀλληλούϊα »

Δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω. Ἄν ἔχετε λίγη ὑπομονή, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀκολουθίας θὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο.

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, **δύο εἶδη μνημείων τέχνης**: μνημεῖα ὕλης καὶ μνημεῖα πνεύματος.

Μνημεῖα ὕλικῆς συνθέσεως δημιουργοῦν σπουδαῖοι καλλιτέχνες, γλύπτες, ἀρχιτέκτονες κ.λπ.. Τέτοιο ἀπαράμιλλο μνημεῖο τέχνης εἶνε π.χ. ὁ Παρθενῶν, ποὺ ἔρχονται καὶ θαυμάζουν πλῆθος ξένοι ἐπάνω στὸν «ἱερὸ βράχο», ὅπως λένε, τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐγὼ δὲν τὸν λέω «ἱερό», γιατί εἶνε εἰδωλολατρικός· ἐγὼ θὰ ἐπιθυμοῦσα ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολι – νὰ πῶ κάτι τολμηρό;–, νὰ χτίσουμε τὸ ναὸ τοῦ ἐλευθερωτοῦ μας Σωτῆρος Χριστοῦ! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ Παρθενῶν εἶνε ἓνα μνημεῖο μοναδικό.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θαυμάζω τόσο αὐτὸ ὅσο θαυμάζω ἓνα ἄλλο μνημεῖο τέχνης, μνημεῖο λόγου, ποὺ θὰ μείνῃ ἀκατάλυτο. Ὁ Παρθενῶν δὲν ἀποκλείεται μὲ ἓνα σεισμό – ποὺ ὅπωςδήποτε θὰ γίνῃ καὶ ἐδῶ καὶ στὸν κόσμον ὀλόκληρο κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ τὴν Ἀποκάλυψι– νὰ καταστραφῇ. Τὰ ὕλικά μνημεῖα τὰ φθείρει ὁ πανδαμάτωρ χρόνος καὶ ἄλλοι παράγοντες (φωτιά κ.λπ.), ἐνῶ τὸ μνημεῖο τοῦ λόγου ποὺ θαυμάζω μένει ἀκατάλυτο. Ποιὸ εἶνε τὸ μνημεῖο αὐτό, τὸ καλλιτέχνημα τοῦ πνεύματος; Εἶνε ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος**, ποὺ γιὰ μένα ἔχει ἀξία μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι ἔχει ὁ Παρθενῶν τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἄν μετρήσετε στὴν Ἀκρόπολι τοὺς **κίονας** (=τίς κολῶνες) τοῦ Παρθενῶνος, εἶνε 46. Ὅπως λοιπὸν ὁ Παρθενῶν ἔχει 46 κολῶνες, ἔτσι καὶ τὸ μνημεῖο αὐτοῦ τοῦ λόγου ἔχει κολῶνες· ὁ ἄγνωστος καλλιτέχνης, ποὺ συνέθεσε τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο, τὸν στερέωσε ἐπάνω σὲ 24 κολῶνες, ποὺ ἐδῶ ὀνομάζονται **οἴκοι** καὶ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ 24 γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. «**Ἄγγελος πρωτοστάτης...**» ὁ πρῶτος οἶκος, κι ὁ τελευταῖος «**Ἦ πανύμνητε μήτερ...**».

Στὴν κορυφὴ κάθε κολῶνας τοῦ Παρθενῶ-

νος –γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν παρομοίωσι– ὑπάρχει τὸ λεγόμενο **κιονόκρανο**, τὸ κράνος - καπέλλο ἃς ποῦμε ποὺ σκεπάζει τὸν κίονα. Ὅπως λοιπὸν ἐκεῖ οἱ κίονες ἔχουν τὰ κιονόκρανά τους, ἔτσι ἐδῶ κάθε οἶκος ἀπολήγει ἃς ποῦμε σὲ κιονόκρανο, ποὺ εἶνε ἓνα ὠραῖο **ἐφύμνιον** (ἀκριβέστερα λέγεται **ἀνακλαστόν**) σὲ δύο μορφές· «**Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε**» καὶ «**Ἀλληλούϊα**». Καθένας ἀπὸ τοὺς 12 μονοὺς οἴκους ἐπιστεγάζεται - κλείνει μὲ τὸ «**Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε**», καὶ καθένας ἀπὸ τοὺς 12 ζυγοὺς οἴκους κλείνει μὲ τὸ «**Ἀλληλούϊα**», ποὺ πέφτουν στὸ τέλος κάθε οἴκου σὰν μιὰ φωτοβολίδα.

Τὸ «**Ἀλληλούϊα**», ποὺ ἀκούγεται ἀνά ζευγὸς οἴκων, θὰ μπορούσε σὲ ἀρχιτεκτονικὴ γλῶσσα νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὸ λεγόμενο **ἐπιστήλιο**· τί εἶνε τὸ ἐπιστήλιο; μία ὀριζοντία δοκὸς ποὺ ἐπικάθεται καὶ ἐνώνει δύο κίονες - κολῶνες.

Ὅστε ἔχουμε 24 οἴκους - κολῶνες, 12 + 12 **κιονόκρανα** - ἐφύμνια, καὶ 12 **ἐπιστήλια** ζευγῶν. Ἐγὼ λοιπὸν τώρα ἀφήνω τὰ ἄλλα καὶ θ' ἀσχοληθῶ μόνο μὲ τὸ ἐπιστήλιο «**Ἀλληλούϊα**».

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ τὸ «**Ἀλληλούϊα**» ποὺ ἀκούμε; τί σημαίνει; Δὲν εἶνε ἐλληνικὴ λέξις· εἶνε λέξις ἐβραϊκὴ. Στὰ ἐλληνικὰ σημαίνει «**αἰνεῖτε τὸν Θεόν**»· μᾶς προτρέπει δηλαδὴ ὁ ποιητὴς σὲ αἶνο, σὲ δοξολογία τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Γιατί; Διότι μᾶς διηγεῖται κάτι πολὺ θαυμαστό. Ὑπάρχει ἀσφαλῶς μεγαλεῖο καὶ στὴ φύσι, στὸν ὄρατό κόσμον, γι' αὐτὸ λέμε «**Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τῷ φῶς...**» (Δοξολ.)· ἥλιος, σελήνη, ἄστρα, ἄνθη καὶ δέντρα τῆς γῆς, πέτρες καὶ βουνά, τὰ πάντα, **αἰνεῖτε τὸν Κύριον** (βλ. Ψαλμ. 148ος). Ἀλλὰ ὁ θαυμασμὸς ἐδῶ δὲν εἶνε γι' αὐτὸ· ἔχει ἄλλο κίνητρο, πνευματικό. Ποιὸ;

Ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου θαυμάζει **τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας**. Ἐκεῖνο ποὺ ἂν κ' ἐσὺ δὲν τὸ θαυμάζῃς δὲν εἶσαι Χριστιανός. Ποιὸ δηλαδὴ· ὅτι ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς κατέβηκε στὴ γῆ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔ-

γινε υἱὸς ἀνθρώπου. Αὐτὸ ἐγκωμιάζει. Καὶ σὲ κάθε φάσι αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου σταματᾷ καὶ λέει ἔκθαμβος· «*Ἀλληλούϊα*». Ἦς προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε τὰ «*Ἀλληλούϊα*» ποὺ βρίσκονται στὸ τέλος τῶν ζυγῶν οἴκων.

* Τὸ πρῶτο «*Ἀλληλούϊα*» (στὸ **ψηφίο Βῆτα**) δὲν ἀκούγεται ἀπὸ τῆ γῆ ἀλλὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὁ ἀρχάγγελος **Γαβριήλ**, ποὺ κατέβηκε γιὰ νὰ φέρῃ στὴν Παρθένου τὸ «*Χαῖρε*», ἔκπληκτος ἐμπρὸς στὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς τῆς συστέλλει τὰ φτερά του καὶ δοξολογεῖ τὸν Κύριο, ποὺ εὐδόκησε νὰ φυτρώσῃ πάνω στὴν ἀμαρτωλὴ γῆ τέτοιο ρόδο ἀμάραντο.

* Κι ἀφοῦ ἡ θεία δύναμις ἐπισκίασε τὴν Παρθένου καὶ συνέλαβε τὸν Χριστό, αὐτοὶ ποὺ περιέμεναν τὴν σωτηρία, βλέποντας ὅτι ὁ πόθος τους πραγματοποιήθηκε, ψάλλουν μὲ ἀγαλλίασι τὸ δεύτερο «*Ἀλληλούϊα*», δοξολογοῦν γιὰ τὴ λύτρωσι ποὺ ἦρθε (**ψηφίο Δέλτα**). Τέτοιοι ἦταν π.χ. οἱ ταπεινοὶ **ποιμένες** τῆς Βηθλεέμ. Ὡ θρησκεία μου, ποὺ δὲν ἄρχισες ἀπὸ τὰ παλάτια, ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀσήμους ποὺ ἄκουσαν τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14) καὶ τὸν προσκύνησαν!

* Τὸ τρίτο «*Ἀλληλούϊα*» τὸ λέει ὁ ἅγιος **Ἰωσήφ** (**ψηφίο Ζήτα**). Ταλαιπωρήθηκε ἀπὸ λογισμοὺς ἀμφιβολίας γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς Μνηστῆς του· ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ἡ σύλληψις ἔγινε ἐκ Πνεύματος ἁγίου, τότε δόξασε ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Κύριο. Προηγουμένως τὸ ἴδιο ἅγιο Πνεῦμα εἶχε ἐμπνεύσει τὴν ἐξαδέλφη τῆς Παναγίας, τὴν Ἑλισάβετ, ν' ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὰ σκιρτήματα τοῦ ἐμβρύου τῆς ὅτι αὐτὴ κυοφορεῖ τὸν Κύριο καὶ τὴν ὕμνησε.

* Μετὰ τοὺς ταπεινοὺς ποιμένες νὰ τώρα καὶ οἱ σοφοὶ **μάγοι**. Ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν ἀστέρα ἔφθασαν τὸν Ἄφθαστον, τοῦ προσέφεραν τὰ πολυτίμα δῶρα τους, καὶ μὲ χαρὰ φωνάζουν κι αὐτοὶ τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Θῆτα**). Γιατὶ ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ ἀναπαύεται μὲν στοὺς βοσκούς, ἀλλὰ ἱκανοποιεῖ καὶ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα καὶ τὶς ὑψηλότερες διάνοιες.

* Ἐν συνεχείᾳ βλέπουμε ἕναν ἀσπρομάλλη γέροντα ἑκατὸ ἐτῶν, τὸν δίκαιο **Συμεών**. Δέχεται στὴν ἀγκάλη του τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου, βεβαιώνεται ὅτι αὐτὸς εἶνε Θεὸς τέλειος, καὶ τότε λέει τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Μῦ**). Στὸ γῆρας, ὅταν ὁ θάνατος φτερουγίζει σὰν ὄρνειο, ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἄνθρωπο; ἢ ἐπιστήμη, τὰ πλούτη, οἱ συντάξεις, τὰ παιδιὰ; Μόνον ὁ Κύριος, κανεὶς ἄλλος.

* Τὰ ἐπόμενα ἔξι «*Ἀλληλούϊα*» δὲν λέγονται

ἀπὸ μεμομωμένα πρόσωπα ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σύνολο πλέον τῶν σωζομένων ἀνθρώπων. Οἱ πιστοὶ ἐλκύονται πρὸς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀποσπῶνται - ξεκολλοῦν ἀπὸ τῆ γῆ, ὑψώνουν τὸ νοῦ στὸ Θεὸ καὶ τὸν ὕμνου (**ψηφίο Ξῦ**).

* Ὅλοι οἱ ἄγγελοι μένουν ἔκπληκτοι βλέποντας στὴ γῆ τὸν ἀπρόσιτο Θεὸ νὰ συναστρέφεται μαζί μας καὶ ν' ἀκούῃ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸν ὕμνο «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Πῖ**).

* Μὲ δική του ἀπόφασι ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου ἦρθε κοντά μας, ἔγινε ἄνθρωπος ὁμοίος μ' ἐμᾶς, γιὰ νὰ μᾶς καλέσῃ ἔτσι κοντά του· γι' αὐτό, σὰν Θεὸς ποὺ εἶνε, ἀκούει νὰ τοῦ λέμε θεϊκὸ ὕμνο, τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Σίγμα**).

* Ὅσο ὅμως κι ἂν σὲ ὕμνοῦμε, ἅγιε Βασιλέα μας, μὲ τὰ «*Ἀλληλούϊα*» μας, πάντα θὰ ὑπολείπωμεθα· ποτέ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ σ' εὐχαριστήσουμε ὅπως σοῦ ἀξίζει (**ψηφίο Υῦσιλον**).

* Δὲν ἀξίζαμε νὰ λάβουμε τὴν ἄφεσι τῶν ἀμαρτιῶν μας, γι' αὐτὸ τελικὰ μᾶς τὴν ἔδωσε χάρισμα· ἦρθε, πῆρε τὸ γραμματίο τοῦ χρέους μας καὶ τὸ ἔσχισε. Δικαίως λοιπὸν ἀκούει ἀπ' ὅλους νὰ τοῦ λέμε τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Χῖ**).

* Στὸ τέλος τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου μὲ θαυμασμό, μὲ θάμβος ἀλλὰ καὶ μὲ υἱικὸ θάρρος ἀπευθυνόμεσθε στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὴν παρακαλοῦμε νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸν ὕμνο, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ κάθε συμφορὰ καὶ νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν κόλασι ἐμᾶς ποὺ τῆς φωνάζουμε τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Ὠμέγα**).

* * *

* Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, λένε στὸν Κύριο τὸ «*Ἀλληλούϊα*» - «αἰνεῖτε τὸν Θεόν». Ἐνας μόνον δὲν τὸ λέει. Ποιός; Ὁ σατανᾶς. Γιατὶ ἂν πῆ ὁ σατανᾶς «*Ἀλληλούϊα*», θὰ γίνῃ ἄγγελος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι - ὄργανα τοῦ σατανᾶ, ποὺ κι αὐτοὶ δὲν λένε τὸ «*Ἀλληλούϊα*». Καὶ τέτοιοι ἦταν ὁ **Ἡρώδης**, ποὺ ἔσφαξε τὰ νήπια τῆς Βηθλεέμ καὶ βύθισε σὲ πένθος χιλιάδες μητέρες. Δὲν εἶχε καλὸ τέλος, γιατί δὲν θέλησε νὰ ἐνώσῃ τὴ φωνή του μὲ τῶν μάγων νὰ πῆ κι αὐτὸς τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Κάππα**).

Δυστυχῶς καὶ σήμερα, ἐνῶ μέσα στοὺς ναοὺς ἀκούγεται τὸ «*Ἀλληλούϊα*», ἔξω ἀκούγονται **βλασφημίες** τῶν θείων· τὰ «*Ἀλληλούϊα*» πνίγονται μέσα σὲ μιὰ θάλασσα βλασφημιῶν. Ἐὰν δὲν ξεριζωθῆ ἀπὸ τὸν τόπο μας ἡ βλασφημία, κάποιον μεγάλο κακὸ θὰ μᾶς βρῆ, σεισμὸς ἢ ἄλλη φιάλη τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἐμεῖς μὲ καρδιὰ καὶ μὲ τὸ στόμα νὰ λέμε ὅλοι παντοῦ «*Ἀλληλούϊα*», «*Ἀλληλούϊα*», καὶ πάλι «*Ἀλληλούϊα*». Τῷ Χριστῷ, τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, δόξα καὶ τιμὴ εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2169

Γ' Στάσις Χαιρετισμῶν
29 Μαρτίου 2019 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἕνα ἄνθος ἀμάραντο

«Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας»

χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας» (Ἀκάθ. ὕμν. Ν1)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, βρισκόμαστε ἐδῶ, γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν Γ' (τρίτη) στάσι τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Ὅπως ἔχουμε πεῖ καὶ ἄλλοτε, ὀνομάζεται **Ἀκάθιστος ὕμνος**, διότι οἱ πρόγονοί μας, οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὕστερα ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ νίκη ἐναντίον τῶν βαρβάρων, πῆγαν σύσσωμοι στὴν ἐκκλησία καὶ ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα δὲν κάθησαν καθόλου, ἀλλὰ **ὑμνησαν ὄρθιοι** τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο ὡς ἀρχιστράτηγο καὶ προστάτη τοῦ γένους μας.

Εἶνε ὠραῖος ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Τὸν ψάλλει ἡ Ἐκκλησία τὶς Παρασκευὲς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς στοὺς ναοὺς· ἀλλὰ καὶ στὰ σπίτια πολλοὶ πιστοὶ ἔχουν συνηθίσει νὰ τὸν διαβάζουν κάθε βράδυ προτοῦ νὰ κοιμηθοῦν ὡς προσευχὴ πρὸς τὴν Παναγία. Τώρα, μὲ τὴ βαθμιαία ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν πατέρων μας, παρουσιάζεται δυσκολία στὴν κατανόησί του γλωσσικῶς, γι' αὐτὸ ἀπὸ ἐτῶν σπουδαῖοι ἐργάται τῆς Ἐκκλησίας συντάσσουν σχετικὰ **βοηθήματα**. Γνωστὸ εἶνε τὸ ἐγκόλπιο μὲ τίτλο «Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος μετὰ ἐρμηνείας» τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔχει ἀποδώσει σὲ λαϊκὴ γλῶσσα· σὰς τὸ συνιστῶ.

Ἀπὸ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἀκαθίστου ποὺ ἀκούσαμε ἀπόψε, ἃς ποῦμε λίγα λόγια στὰ δύο πρῶτα «χαῖρε» τοῦ ψηφίου Νῦ, τὰ ὁποῖα λένε·

«Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας»

χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας» (Ἀκάθ. ὕμν. Ν1).

Ἐγκωμιάζει τὴν Παναγία ὡς ἀφθαρτο καὶ ἀμάραντο ἄνθος, καὶ ὡς στεφάνι καὶ ἐπιβράβευσι τῆς ἐγκρατείας καὶ παρθενίας.

Ἡ Παναγία, ἀγαπητοί μου, ὡς γυναίκα εἶνε μοναδικὴ στὸν κόσμο. Ξεπέρασε ὄχι μόνο ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς

ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους. Μὲ τὴ ζωὴ τῆς ἔδειξε, ὅτι εἶνε δυνατὸν ἡ γυναίκα νὰ ζήσει ὑπεράνω ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Κάθε γυναίκα βέβαια ὡς ἄνθρωπος ἔχει μπροστὰ τῆς ν' ἀκολουθήσῃ **ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο δρόμους**· ἢ νὰ μείνῃ παρθένος, ἢ νὰ ἔλθῃ σὲ γάμο καὶ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια.

Ὁ συνηθέστερος δρόμος βίου, ὁ κανόνας, εἶνε ὁ **γάμος**, δρόμος νομοθετημένος ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ εὐλογημένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Οἱ περισσότερες γυναῖκες ἐκλέγουν τὸν ἕγγαμο βίον καὶ παντρεύονται· σμίγουν μετὰ ἀνδρὸς, κάνουν οἰκογένεια, ἀποκτοῦν παιδιά. Ὁ ἕγγαμος βίος εἶνε ὁδὸς ποὺ ὁδηγεῖ στὴν σωτηρία καὶ στεφανώνεται· ὁ γάμος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ γάμος ὅμως ἔχει καὶ σταυρό. Οἱ πολλοὶ λοιπόν, ὅταν ἐκλέγουν τὸν γάμο, ἐπιδιώκουν νὰ ἀποφύγουν τὸ σταυρό. Φυσικὸ ἐπακόλουθο καὶ καρπὸς τοῦ γάμου εἶνε ἡ **τεκνογονία**, τὸ νὰ φέρῃ δηλαδὴ τὸ ζεῦγος στὴ ζωὴ παιδιά. Ἡ φυσιολογικὴ τεκνογονία σήμερα ἐμποδίζεται μὲ πολλοὺς σατανικοὺς τρόπους. Πολὺ σπάνιο νὰ συναντήσῃ κανεὶς γυναῖκα ἕγγαμη μὲ πολλὰ παιδιά. Ἡ χώρα μας δὲν ἔχει γεννήσεις, ἐνῶ τὰ γειτονικά μας κράτη αὐξάνονται.

Τὸ χειρότερο ποῖο εἶνε· ὅτι ἡ **ἔκτρωσις** τῶν ἐμβρύων, ἐνῶ εἶνε φόνος ἐν ψυχρῶ, τώρα δὲν θεωρεῖται ἔγκλημα. Ἐὰν σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπο, κάποια ἀφορμὴ σοῦ ἔδωσε, ἀλλὰ τὸ ἀγέννητο βρέφος τί σοῦ φταίει; Γι' αὐτὸ ἐπακολουθοῦν **τύψεις**. Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα ἱεροκήρυκας, μὲ κάλεσε σὲ νοσοκομεῖο μιὰ γυναίκα. Τὴ βρῆκα λυπημένη. Ἔχω μέσα μου, λέει, κάρβουνο ἀναμμένο καὶ μὲ καίει· ὅταν ἤμουν νέα, ὁ ἄντρας μου μὲ προέτρεψε νὰ κάνω ἔκτρωσι κι ἀπὸ τότε δὲν ἠσυχάζω... Γι' αὐτὸ στὴ Φλώρινα ἔγινε συλλαλητήριον κατὰ τῶν

έκτρώσεων και ένα μικρό παιδί κρατούσε την επιγραφή· «Μάνα, γιατί με σκοτώνεις;» Κι ὄταν δικαζόταν ἕνας πιστός γιατρός διότι δὲν συνεργοῦσε σὲ ἔκτρωσι, τοῦ συμπαρασταθήκαμε στὸ δικαστήριο και ἀθωώθηκε.

* * *

Ἄν ὅμως, ἀγαπητοί μου, ὁ κόσμος σήμερα δὲν ἀγαπᾷ τὸν γάμο, πολὺ περισσότερο δὲν ἀγαπᾷ τὴν **παρθενία**, τὸν ἄλλο δρόμο ποὺ μπορεῖ κατ' ἐξαίρεσιν ν' ἀκολουθήσῃ μία γυναίκα, αὐτὸ ποὺ ἐγκωμιάζει ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Ἐγκωμιάζεται ὄχι ὡς ἀντίθετη μὲ τὸ γάμο ἀλλ' ὡς ὑπέρτερη τοῦ γάμου, ὡς μία νίκη.

Παρατηροῦμε στὴν ἀγία Γραφή ὅτι πολλὲς γυναῖκες, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, κατάρθωσαν τὴ νίκη αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Στὰ χρόνια βέβαια τῆς **παλαιᾶς διαθήκης**, τότε ποὺ δὲν εἶχε λάμπει ἀκόμη τὸ φῶς και ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ τὰ πάθη καταδυνάστευαν τοὺς ἀνθρώπους και οἱ σαρκικὲς ἐκτροπὲς ἐξαχρείωναν τὰ λογικὰ πλάσματα, στὰ χρόνια ποὺ ἡ γυναίκα ἐθεωρεῖτο ὄχι πρόσωπο ἀλλὰ πρᾶγμα, ἕνα σκεῦος ἡδονῆς και τίποτε ἄλλο, τότε τὸ ἄνθος αὐτὸ ἦταν δυσεύρετο (βλ. Ψαλμ. 44,15). Τὴν περίοδο ἐκείνη ἡ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο ὄνειδος, και κατὰ συνέπειαν ἡ ἄσκησις τῆς παρθενίας δὲν εἶχε ἀκόμη ἕδαφος κατὰλληλο νὰ βλαστήσῃ.

Κατόπιν, στὰ χρόνια τῆς **καινῆς διαθήκης**, μετὰ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τὸν τίμιο Πρόδρομο και τοὺς ἀγίους ἀποστόλους (τὸν Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, τὸν ἀπόστολο Παῦλο κ.λπ.) ἄρχισαν νὰ παρουσιάζονται ἅγιες γυναῖκες ποὺ ἐλκύονταν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς αὐτῆς και ἄγγιξαν τὸν ἰδανικὸ τοῦτο τρόπο βίου (π.χ. ἡ μυροφόρος Μαρία ἡ Μαγδαληνή, οἱ 4 θυγατέρες τοῦ διακόνου Φιλίππου κ.λπ.). Στὸ ἐξῆς, στοὺς βίους τῶν ἁγίων, πυκνώνουν τὰ παραδείγματα παρθένων γυναικῶν (π.χ. ἡ ἰσαπόστολος Θέκλα κ.ἄ.) και καθιερώνεται ὁ παρθενικὸς βίος μὲ τὸν θεσμὸ τοῦ μοναχισμοῦ.

Μὴ λησμονοῦμε ὅτι και αὐτὴ ἡ προμήτωρ μας Εὔα, ὅσο ἔμεινε μὲ τὸν Ἀδὰμ μέσα στὸν παράδεισο, ἔζησαν ἐν παρθενίᾳ· ἔπειτα, μετὰ τὴν πτώσι και τὴν ἐκδίωξι ἀπὸ τὸν παράδεισο, τότε ὁ «*Ἀδὰμ ἔγνω Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ*», ἦλθε δηλαδὴ σὲ συζυγικὴ ἔνωση μαζί της, «*και συλλαβοῦσα ἔτεκε...*» (Γέν. 4,1). Συνεπῶς ἡ παρθενία εἶνε ἕνα **χαρακτηριστικὸ τῆς ἀρχεγόνου καταστάσεως**, τῆς ἰδανικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι κάτι ποὺ ἐπινοήθηκε κατόπιν, κάτι ξένο ἢ παρέμβλητο και ἀκατόρθωτο.

Γι' αὐτὸ, ὅσο και ἂν ἄλλαξαν οἱ καιροὶ και

ὅσο και ἂν τὸ κοσμικὸ πνεῦμα κυριαρχῇ, ὑπάρχουν και θὰ ὑπάρχουν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ἐκλεκτὲς ψυχές, μετρημένες στὰ δάχτυλα βέβαια, νέοι και νέες, ἄντρες και γυναῖκες, ποὺ θὰ νικοῦν τὴν φυσικὴ ὀρμὴ, θὰ περιφρονοῦν τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων ἀπολαύσεων και θὰ ἐκλέγουν τὸν παρθενικὸ βίον εἴτε σὲ ἱεραποστολικὲς ἀδελφότητες (π.χ. στὴν Ἀθήνα, στὴ Θεσσαλονίκη και σὲ ἐπαρχίες) εἴτε σὲ ὀρθόδοξα μοναστήρια, ποὺ ἔχουν ἰδρυθῆ και λειτουργοῦν ἀνὰ τὸν κόσμον και στὴ χώρα μας (π.χ. στὸ Ἅγιο Ὄρος, στὰ Μετέωρα, στὴν Χίο, στὴ Λέσβο, στὴν Πάρο κ.λπ.).

Οἱ δὲ ἅγιοι **πατέρες τῆς Ἐκκλησίας** συμβουλεύουν μὲ σοφία αὐτοὺς ποὺ ἀσπάζονται τὴ ζωὴ αὐτὴ, ἡ ὁποία λέγεται *ἀγγελικὴ* διότι προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τοὺς ἀγγέλους.

Διάλεξες, λέει π.χ. ὁ ἅγιος **Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός**, τὴν ἀγγελικὴ πολιτεία και κατετάγῃς στοὺς ἀγάμους; μὴ καταπέσης ὥστε νὰ γίνῃς σάρκα και ὕλη. Πρέπει και τὸ μάτι και ἡ γλῶσσα και τὰ πόδια και πρὸ παντὸς ἡ διανοία σου νὰ κρατηθοῦν καθαρὰ· διαφορετικὰ, αὐτὰ ποὺ ἀπαρνήθηκες τὰ κάνεις εἶδωλα και τὰ λατρεύεις. Ἡ ζωὴ τῆς παρθενίας εἶνε «*ἔκβασις* (=ὑπέρβασις) *τοῦ σώματος*» (βλ. Ρ.Γ. 36,296κ· 37,958α).

Εἶνε δυνατόν κάποιος, λέει ὁ **Μέγας Βασίλειος**, ἐνῶ διατηρεῖ παρθένο τὸ σῶμα του, νὰ μὴ ἔχη παρθένο και τὴν ψυχὴ του. Μία παρθένος πρέπει νὰ ἔχη παρθένα και τὴν ἀκοή της και τὸ βλέμμα της και τὴν ἀφή της και κάθε κίνησί της (βλ. ἔ.ἄ. 30,693c· 704a·β).

* * *

Ἐγκώμια πρέπει, ἀγαπητοί μου, στὴν ἀρετὴ τῆς παρθενίας, και μάλιστα στὴν κορυφαία ἐκπρόσωπό της, τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ποὺ ἐνσαρκώνει κατὰ τρόπο μοναδικὸ και ἀνεπανάληπτο τὸ ἰδανικὸ τῆς παρθενίας.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ ὅλους μας νὰ βαδίζουμε **σύμφωνα μὲ τὸ ἅγιο θέλημά** του. Ὅσοι μὲν ἐκλέγουν τὸν ἔγγαμο βίον, νὰ τὸν διάγουν μὲ ἐγκράτεια και σωφροσύνη, ἀγιαζόμενοι μὲ τὴν ἄρσι τοῦ χρηστοῦ ζυγοῦ του. Καὶ ὅσοι ἐκλέγουν τὴν ὁδὸ τῆς παρθενίας, νὰ τὴν ἀκολουθοῦν ὄχι τυπικῶς ἀλλὰ μὲ συνέπεια και ἀπόφασι νὰ νεκρωθῇ ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ζῆσῃ ὁ νέος, ὁ καινὸς ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος.

Ἐλευθερία εἶνε ὁ Χριστιανισμός, ἡ Ἐκκλησία σέβεται τὴν ἐλευθερία, τιμᾷ δὲ τὸ ἀμάραντο ἄνθος τῆς παρθενίας ψάλλοντας στὴν Παναγία· «*Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**